

ודעת האומרים שאינם קרבים, **גזרת חכמים היא, שלא ישהה אדם נדריו ונדבותיו עד המועד**, כדי שיהיה לו בשר מצוי ברגל^א, שמא כשיגיע המועד, יארע לו אונס, ונמצא מאחר נדרו.

אולם רבינא לימד, שלא זה הטעם, אלא לדעת האומרים שנדרים ונדבות אינם קרבים ביום טוב, **מדין תורה אינם קרבים ביום טוב**, שהכתוב "וְחִלַּתְּם אֶתְּוֹ חֵג לַה' בָּא לְרֵבּוֹת רַק עֹלַת רְאִיָּה, שְׁהִיא חֻבָּה בְּרַגְלֵי כַּחֲגִיגָה, וְלֹא נִדְרִים וְנִדְבוֹת שִׁיכּוֹל לְהִבְיֵא אַחַר הַרְגֵל.

וראיה לכך, שאין הטעם משום גזרה, שמא ישהה נדריו עד הרגל, שכן מצינו דבר שאין לחוש בו שמא ישהה, ואף על פי כן אין עושים אותו ביום טוב, והוא אפיית שתי הלחם הקרבים בעצרת, שזמנם בעצרת, ואין לחוש בהם שמא ישהה, ובכל זאת אין אפייתם דוחה יום טוב, כי אין דוחה יום טוב, אלא מי שזמנו קבוע, ואי אפשר לעשותו קודם לכן.

עבר ושחט נדרים ונדבות ביום טוב

נתבאר, שנחלקו חכמים אם נדרים ונדבות קרבים ביום טוב, ויש אומרים שאינם קרבים ביום טוב.

ומבואר, שכשאמרו, נדרים ונדבות אינם קרבים ביום טוב, **לא אסרו אלא את שחיטתם, שהיא מלאכה, אבל אם כבר נשחטו, מותר לקבל מהם את הדם, ולהוליכו למזבח לזרקו**, שהרי דברים אלו אינם מלאכות, ולא אסרום חכמים.

ולדעת רבא – כן הדין כשבשר הקרבן העומד לאכילה קיים, וזריקת הדם מועילה להכשירו לכך שיהא נאכל לבעלים ולכהנים היום^ב, **ונמצא זריקתו צורך שמחת יום טוב, אבל אם נטמא הבשר או אבד, אף על פי שאימורי הקרבן העומדים להקטרה**

^א ודוקא לצורך יום טוב ישהה אותם, אבל לצורך המועד לא, ולכן דווקא ביום טוב אסרו להקריבם, וכך לא ישהה.

^ב קשה, היאך יהא הבשר מותר באכילה, הא אמר ... אימורין כל כמה דלא מקטרי, בשר לא מתאכיל, [דהא דהקטרת אימורין לא מעכבא, הני מיילי היכא דליתנהו, שנטמאו או נאבדו, אבל היכא דאיתנהו מעכב]. ויש מתרצים, דהכא מיירי שנטמאו או נאבדו. ולא נהירא ... ויש לומר דהכא, הואיל ואין יכול להקטיר האימורין מבעוד יום, הוי כאילו נאבדו או נטמאו. [תוס'].